

El meló del Truffaut

I quan s'obre aquest meló, pot passar de tot. Com va passar el 2013 amb el control de les zones blaves: Va anar a parar a mans d'una empresa de Madrid i va deixar Mifas amb un pam de nas. I ara amb el Truffaut, per sorpresa, s'ha presentat una altra empresa. I sembla que per més sorpresa encara, ha guanyat seguint fil per randa les bases del concurs públic que tots havien validat. Ara no val dir que tot aquest procés immaculat no és ben bé el que calia. Ja és tard. Ja no val dir que d'alguna manera, que si tot i que no ha guanyat, que les bases no estaven bé o que es podria mirar si fos possible que fent això o allò s'adjudiqués a qui un vol. Ara és tard. Encara que hi hagués una possible argúcia legal, fer tot un seguit de dreces i martingales per esquivar les teves pròpies normes no sona seriós. Fa pena i ràbia. I el col·lectiu de Crítics de Girona té dret a lluitar per intentar aconseguir el seu objectiu i assegurar que es mantingui l'essència tan ben valorada pels gironins. Però l'empresa Rambla de l'Art-Cambrils AIE també en tindria per traslladar l'assumpte als jutjats. La «cagada», si hi fos, es va fer fa uns anys. I retornant a la gestió de les zones blaves: primer la va perdre Mifas, segon es va adjudicar a una empresa de Madrid i, tercer, pocs anys més tard, va passar a municipalitzar-se.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/06/09/melo-truffaut-131205543.html>